2010. október • X. évfolyam • 4. szám

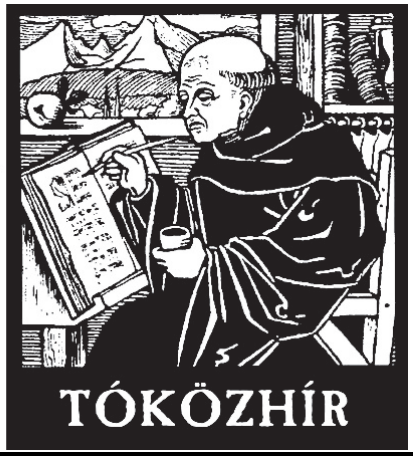

TÓKÖZHÍR

„Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát... **(Jel 11,1)**

RENDSZERES ALKALMAK

Istentisztelet
Minden vasárnap 10:00 órától

Istentisztelet a „Fébé" idősgondozói otthonban
Minden vasárnap 17 órától

Presbiteri képzés
Minden hónap második csütörtökén

Felnőtt bibliaóra:
Szerdánként 18 órától (az imateremben)

Családos bibliaórák:
Péntekenként 19 órától

Egyetemisták bibliaórája:
Szerdánként 19:30 órától
Str. Marginasa nr. 42.

Ifi
Péntekenként 19 órától
(templomunk alagsorában)

KisIfi
Szombatonként 19:00 órától

Vallásóra
Szombatonként 11 órától

Vasárnapi iskola
Vasárnaponként 10 órától

Kátéóra
Szombatonként 13:00 órától (I. csoport),
14:00 órától (II. csoport)

Kóruspróba
(gyülekezeti énekkar)
Hétfőnként 19 órától

Irodai szolgálat	Hétfő::	9–13
	Kedd:	9–13
	Szerda:	9–13
	Csütörtök:	16–19
	Péntek:	9–13

Lelkészi fogadóórák
Kozma András – szerda 10–12
Visky Péter – csütörtök 10–12

TÓKÖZHÍR

Alapította: Bálint B. László, Visky Péter

E lapszám elkészüléséhez hozzájárult: James D. Doepp, Deák Gyöngyi, Sajó Enikő, Szakács Levente és a cikkek szerzői

Reformációt provokáló mérték

„Ekkor bírói pálcához hasonló, mérővesszőt adtak a kezembe, és ez a szó hangzott: „Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, az oltárt és az ott imádkozókat; de a templom külső udvarát hagyd ki, és ne mérd meg, mert megadatott a pogányoknak, hogy a szent várost tapodják negyvenkét hónapig. Az én két tanúmnak pedig megadom, hogy ezerkétszázhatvan napig prófétáljanak zsákruhába öltözve. Ez a kettő pedig a két olajfa és a két gyertyatartó, amelyek a föld Ura előtt állnak." (Jel 11, 1–4)

Ma, amikor valaki a XVI. század reformációjára kíván emlékezni, kemény feladat hárul reá: szóra kell bírnia az írott Igét! S ha ebben a küzdelemben győzött, élete kicsiny világa reformáción megy át. Ennek a „lelki gyakorlatnak" még van egy hozadéka: megóvja magát az októberi steril emlékezésektől.

1. Milyen mérés véghezvitelére kapott utasítást János apostol?

A kézhez kapott mértékkel mérést kell végeznie az Isten templomán, az oltár körül imádkozókon. E művelet alapján lesz nyilvánvalóvá az, hogy kik tartoznak a kiválasztottak gyülekezetéhez, és kik nem. Az apostol fontos megbízatásnak tesz eleget, amikor a *mérték* alkalmazásával körülhatárolja azt, ami/aki az Istené. Világossá válik, hogy az Isten templomát, az oltár körül imádkozók gyülekezetét, éles határ választja el a templom tornácától, mely a pogányoknak adatott át egy pontosan behatárol időre.

A *kánon,* Isten Igéje, ma is végzi megkülönböztető munkáját, hogy megtisztítsa egyházát a látszat-egyháztól.

Egy alkalommal, amikor az „igaz kánon" Jézus Krisztus bement a jeruzsálemi templomba, ott és akkor megmérettetés történt. S ennek nyomán kiderült, hogy mi a különbség „az imádság háza" és a „latrok barlangja" között (Mt 21, 12).

Gyülekezeteinkben történő istentiszteleteken, vagy otthon az egyéni csendességeinkben, amikor találkozás jön létre az Igével, a csalhatatlan mérce megmér, s megadatik, hogy részesülhessünk a „semper reformanda" csodájában.

A Kolozsvár-Tóvidéki Református Egyházközség Levele
400598 Cluj-Napoca, str. Mureşului nr. 27 • Tel./Fax +40-364-108-812 • E-mail: viskypeter@yahoo.com

TÓKÖZHÍR

Márk evangélista arról is tudósít, hogy Jézus közelségében jó szándékú és jóravaló emberek is megfordultak. Egy alkalommal az élénk észjárású írástudót lenyűgözte Jézus tanítása. Párbeszéd alakult ki közöttük (Mk 12, 28–34), melynek témája a szerteágazó parancsolatok összefoglalása volt. A lelkes törvénytudó pontosan tudta vallásának központi hitvallását (lásd: 5Móz 6,4–5). Teológiai értelemben tehát semmilyen különbség nem volt gondolkodásukban: amit Jézus az Ószövetségből idézett, azt ő is pontosan így tudta és vallotta.

És mégis, ezek után Jézus csak ennyit mondott neki: „nem vagy messze az Isten országától!" Hideg zuhanyként hatottak szavai. Ha nem vagy messze, akkor ugyanúgy kívül vagy rajta, mint az, aki nagyon messze van tőle.

A hajszálpontosan mérő mérték nyilvánvalóvá teszi azt, hogy nem elég csupán csak tudni az Isten dolgairól. Elméleti módon szeretni Istent, szeretni felebarátaimat nem jelent mást, mint azt, hogy gyakorlatilag nincs közöm hozzájuk, s ennek egyenes következményeképpen fennakadok Isten országának határán.

János apostol mérővesszőt kapott a mérésre, tehát isteni megbízatásból cselekedett. Az ember, bárki is legyen ő, mérték nem lehet. Megtévesztő és zavaró eredmények születnek abból, amikor önkényesen önmagamhoz mérem felebarátom.

2. Az Ige mértéke alatt lenni *oltalmat* is jelent. Az egyháztörténelem számon tart olyan korokat is, amikor Isten népe súlyos megpróbáltatásokon ment át. Néró, Domitianus, a kommunizmus véres üldözései, elvilágiasodás, közömbösség alattomos veszedelmei közepette, mi az, ami megmarad az egyházból? Az örök életre elválasztott sereg, a „bemért" Isten-népe felett még a pokol kapui sem vehetnek diadalmat.

Azonban „kívül maradnak az ebek, a varázslók és a paráznák, a gyilkosok és a bálványimádók, és mindenki, aki szereti és cselekszi a hazugságot!" (Jel 22, 15) – tehát, a „tornáckeresztyénség".

3. Isten különös kegyelmessége mutatkozik meg abban, hogy a templomtornác pogányságát nem hagyja az Ő igéjének hirdetése nélkül. Két bizonyságtevőt küld, akik hatalmat kapnak az Ige hirdetésére. A két tanúságot tevő Isten színe előtt álló két olajfához, illetve gyertyatartóhoz hasonlít, azaz a hatékony szolgálatukhoz Isten Lelke biztosítja az erőt.

Ketten végzik a szolgálatot, mert az igazság mindig két tanú bizonyságtételével erősíttetik meg, hogy így semmi kétség se legyen annak valódisága felől.

A megtérés evangéliumának hiteles hirdetése céljából *átjárás* történik a templombelső és a templomtornác között.

Vajha felélénkülne az átjárás forgalma, mert „a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését." (Róm 8, 19)

Visky Péter
lelkipásztor

Apácai közös csendes hét (Radebeul – Kolozsvár)

Pontosan reggel 6 órakor, Mendt lelkész áldása után indultunk Radebeulból. 1360 km állt előttünk Apácáig. Vajon mi vár ott ránk? Magyarországon már minden résztvevővel tegező viszonyba kerültünk. Ki jött velünk? Ott volt Elke, Regine Josephine-nel (9 éves) és Konstantinnal (5 éves), Rolf, Christof, Max, Katrin és Michael, illetve Carmen és Bill. Az Apáca fele vezető úton összetalálkoztunk kolozsvári testvéreinkkel, és együtt nézhettük meg az Anglia-Németország (1–4) világbajnokság focimérkőzését.

Apácára megérkezve kedves fogadtatásban volt részünk: éppen akkor hajtották haza a teheneket, úgyhogy meg kellett várnunk, amíg elvonulnak. Végre, 38 óra utazás után, megérkeztünk utazásunk céljához.

TÓKÖZHÍR

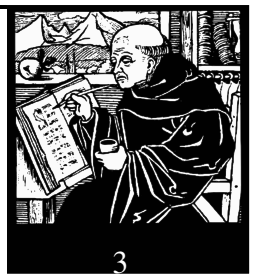

Vendéglátóink elkényeztettek bennünket. Minden étkezést a kolozsvári asszonyok készítettek el, és ebbe nem volt beleszólásunk. Hadd lássuk, emlékszeme még mindnyájuk nevére: András lelkész, Erika és Dávid, Ilonka, Gyöngyi Rajmonddal és Botival, Éva és Évike, Emma és Miki, Gyöngyi, Bözsi, Józsi és Tünde, Feri és Anikó, Edit, András és Levi.

Minden nap, reggeli után csendességet tartottunk. Egyik reggel az 1Móz 28,10–22. következett, a Jákób létrájának a története: „és íme, az angyalok a létrán fel és leszálltak". Ők nem a mennyből jöttek a földre, ahogy András lelkész felhívta rá a figyelmünket, hanem fordítva. Vajon a konyhán szorgoskodó asszonyok nem ilyen angyalok voltak számunkra, akik a mindennapi kenyerünket kikészítették? Jákóbbal együtt ott, Apácán, elmondhattuk: „Bizony az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam róla."

Délutánjaink a környék látogatásával teltek el: Apácán meglátogattuk a helyi kovácsot, a kopjafáiról híres temetőt, majd, egy másik délután, a Bran kastély került sorra. Hosszabb kirándulásban is részünk volt a Fogarasi Havasokban, a több mint 2000 m-en fekvő Bâlea vízesésnél és tónál. Utunkat kürtőskaláccsal édesítettük.

Nem kerültük el a kerci cisztercita kolostort sem, amely 1202-ben épült, és amely Európa legkeletibb részén fekvő cisztercita építménye. Nem hagytuk ki Brassó városát, a Fekete templomot és a Brassó közelében levő tărtlăui erődtemplomot sem.

Egyik este színházat rögtönöztünk, máskor beszélgettünk, csocsóztunk, grilleztünk. Utolsó este megkóstolhattuk a híres magyar bográcsost is, de nem felejtjük el a lángost sem, amit a kolozsvári asszonyok gyúrtak.

Egy délelőtt két erdélyi szász lelkész beszámolóját hallhattuk, majd aktív beszélgetésben vettünk részt az erdélyi szász evangélikusok helyzetéről és gondjairól. Hazafele még meglátogattunk egy középkori várost (Segesvár) és egy erődtemplomot (Berethalom). Kolozsvárra megérkezve, mindenki vendéglátójánál szállt meg, de a vasárnapot együtt töltöttük. Délelőtt istentiszteletre került sor, ahol Christoph lelkészünk a következőket mondta: „A hit ellentéte nem az ateizmus. Az csak egy elméleti burok. A hit ellentéte a félelem! Félelem attól, hogy nekem túl kevés jut, hogy vagyonomat elveszítem; félelem, hogy nem vagyok eléggé bebiztosítva. A hit az, amikor a fészkéből először kirepülő madár bízik abban, hogy a levegő megtartja." Ezt a bizalmat mi, radebeuliak, Kolozsváron újra megtanulhattuk. Ezért hálás köszönetet mondunk minden magyar tanárunknak.

A viszontlátásra!

(Részletek Bill Blatzheim beszámolójából, aki feleségével együtt először csatlakozott a radebeuli csapathoz.)

Dzsungeltábor a Máhánáimi táborban

Érdekes érzés az egyre hidegebb október távlatából visszagondolni a nyári tábor meleg napjaira. Néhány napja újra összegyűlt „a csapat”, amely július 5–13. között a Lesi-tó „alsó táborában”, azaz a Máhánáimi táborban a gyerekek szolgálatába állt. A közel 20 fős csapat 52 gyereknek igyekezett élménydús hetet biztosítani, ugyanakkor Isten közelségét megtapasztalni, hitükben megerősíteni. A konyhán a jól összeszokott hármas főzött finomakat nekünk, mint pl. a „hegyi vinetét”: Bözsi és Margit néni, valamint Józsi bácsi, aki nemcsak a konyhai munkákban jeleskedett, hanem minden este gyönyörű tábortűzzel örvendeztetett meg bennünket.

Idén már másodszorra – és nagy örömünkre – sikerült a Hídelvei, valamint a Tóközi Egyházközségeknek közösen táborozni, ill. táboroztatni. A táborban a Hídelvei közösség két lelkésze, Szőllősi János és Demeter Zoltán végezte a szolgálatot, az iskolás gyerekeknek a délelőtti vallásoktatást Szőllősi Etelka, Tamás Tímea és Kozma Erika, a kicsiknek pedig Puskás Melinda és Bota Zita tartotta. A szabad idős tevékenységet egy nagyon ügyes, dinamikus ifis csapat szervezte: Víg Enikő, Zsidó József, azaz Csipke, Kozma Anna, Kovács Dalma, Adorjáni Zsuzsi, Nyisztor Krisztina, Gurka-Balla Júlia, Máthé Szabolcs és Demeter Márta. A két közösségből összeverődött csapatot táborba menet az autóbusz is „jól összerázta”, így nagyon hamar egymásra hangolódtak. Ennek köszönhetően nem jelentettek gondot az akadályverseny kihívásai, amelyben, ha kellett, a csapattársak egymást háton, nyakban vitték át a patak túloldalára, igazi dzsungellakókként vállalták az egyre izgalmasabb feladatokat a közös cél, azaz a nyerés érdekében. A „night club”-ban zsűriző tagokat lenyűgözték a gyerekek ötletei, amelyek a „dzsungelmodell”-ek ruháinak tervezését kivitelezték. A programok mellett idén sem maradt el a „kacsaúsztató”-program, amely a táborlakók egyik legkedveltebb időtöltése volt.

Az Enci vezette mindennapos totó-kérdésekre adott válaszokból az derült ki, hogy a táborozók nagyon sok mindent megtanultak Jézus életéről és tanításairól. És hogy mindez milyen hatással van rájuk, azt az idei tábor egyik lakója igazolta számomra: Bence a tábor alatt gyűjtött összes pontjára az utolsó nap szervezett „bazáron” (ekkor a gyerekek levásárolhatják a tábor alatt különböző játékokban gyűjtött pontszámaikat) társainak vásárolt ajándékot, egyetlen vásárfiát sem tartott meg magának.

Ilyen példamutató dzsungellakókkal térhettünk vissza Kolozsvár zajába a „Dzsungeltáborból”.

Szabó Kata, óvónő

Radebeul – Kolozsvár harmadszor

Ebben az évben is hagyományszerűen meglátogattak minket az immár szívünkhöz nőtt radebeuli fiatalok. Egy kellemes júliusi estén kezdődött minden. Egyszer csak azon vettük észre magunkat, hogy már nem csak mi vagyunk az ifiteremben, hanem megérkeztek a jól ismert német arcok is. Nagy volt az öröm. Egymást fürkésztük, próbáltuk megállapítani, kinél mi változott, ki nőtt meg, ki vágatott a hajából, s ezek

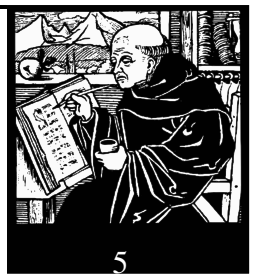

az apró dolgok, melyek egy év után nagyon is szembetűnőek. Persze ezek mögött ott rejtőzik a lélek, ami sokkal fontosabb, mint a haj vagy a magasság.

A mi feladatunk volt az, hogy két napig elszállásoljuk őket, és egy séta keretében ismertessük velük a kincses Kolozsvárt. Meleg nap állt előttünk, akárhányszor víz közelébe értünk, így a priccolás kötelesség volt. Vizes ruhákkal szeltük át a várost, fagyit majszoltunk, és kezdtünk belelendülni mindabba, amit az élet kínált nekünk. Másnap, jól felpakolva és tele energiával, célba vettük a Bucsin-tetőt, ahol pár napig sor került a közös beszélgetésekre, főzésekre, hegymászásra, csapatépítő-játékokra, reggelig tartó tábortüzekre... Mindez most nagyon hiányzik. Na meg a folyton csörgedező patak is. Talán ez volt a kedvencünk. Mindenre alkalmas a forró nyári napokon.

A tábor témája: *up-side down,* avagy fejjel-lefele, sokszor közelítette meg ezt az érzést. Milyen és miért? Jó azért, mert néha szükségünk van egy kicsit másképp szemlélni az életet, hogy vegyük észre csodáit. Nem nézhetünk mindig előre, és nem láthatjuk csak a jót vagy csak a rosszat. Minden ott van, és odafönt, a németekkel együtt, kipróbáltuk. Miután visszatértünk a városba, utolsó este, a Szent-Mihály templom előtt egy nagy kört alkottunk, megfogtuk egymás kezét, és énekelve sírtunk és sírva énekeltünk. Egyszerre örültünk az elmúlt napoknak, s egyszerre fájt, hogy itt a vége. Érdemes volt átélni azt a sok jó pillanatot, mert sajnos az időt azt senki vissza nem kapja.

Mindezek végett örömömre szolgál leírni azt, hogy nagyon jól telt, nagyon szépen köszönünk minden segítséget azoknak, akik gondoltak ránk, s alig várjuk a következő találkozást német testvéreinkkel.

Bán Anita

Családi tábor a Lesi-tón

A tábor csodálatos volt, hiszen saknem egy hétig 25 felnőtt és 11 gyerek lehettett együtt.

Amikor megérkeztünk, élbűvölően csodálatos látvány tárult elém. Nekem, aki még nem jártam a Lesi-tó melletti táborban, nagyon megtetszett. Nem részletezném, de azt ajánlom mindenkinek, hogy a következő alkalmat (reméljük, rendeznek még), ne hagyja ki.

Miután megérkeztünk este, Kozma András tiszteletes úr tartotta meg az áhítatot, és utána mindennap sikerült valakinek kijönni és megtartani. (Itt meg kell említeni azt is, hogy a tábor helyszíne elég messze van, és az út is rosszabb állapotban van). De Istennek hála, ez egy előadót sem gátolt meg az eljövetelben.

Ezenkívül sok program volt még. Megemlíteném a túrákat is, amelyeken részt vehettünk. Mindenkinek maradt egy élménye. A Bagoly-kőre is felmentünk, ahonnan csodálatos látvány tárult elénk.

A gyerekek számára is voltak programok. Reggeli áhítat, majd kisebb megbeszélés és szabadprogram. Ebéd után csendespihenő következett, amely egy órát tartott. A csendespihenőt követően egy kis kávézás

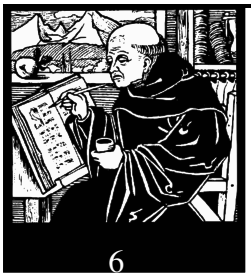

meg nassolás következett. Ezek után túrázáson, szederszedésen, illetve más programokon lehetett részt venni. Mindennap volt valami új. De a legjobb az akadályverseny volt, amit a gyerekek nekünk rendeztek.

Megemlíteném a tábor témáját: „Világgal való közösségvállalás, mint misszió gyakorlása”. Arról beszélgettünk, hogy mennyire fontos az életben a közösség megnyilvánulása, és hogy milyen az az emberi közösség, amelybe járok, befogadnak-e, mennyire vagyok őszinte? Ennek a közösségnek nem szabad merevnek lennie. Fel kell tárni a szavakat, közölni kell, hogy mit akarunk, mit szeretnénk. Beszélgessünk, nyíljunk meg egymás előtt, annak ellenére, hogy néha ez nem is olyan könnyű. Ne hárítsuk, ne kerüljük el a kihívásokat. Ha nem kerüljük el, nem hárítjuk el őket, akkor közünk van Istenhez, és a világosságban járunk.

Legyünk részei ennek a megalkotott közösségnek, ne érezzük magunkat kizártnak, kitaszítottnak. Adjunk helyet mindenkinek, fogadjuk be egymást.

Orbán Ildikó

Milyen is egy csendes hétvége

Debrecen, Vekeri-tó – Dorcas Camping

Mivel ez az utazás az idősebbeknek volt rendezve, gondoltuk párommal, elmegyünk. Ám nem is bántuk meg, hogy részt vettünk.

Majdnem minden a program szerint történt, amely nem volt sem fárasztó, sem zsúfolt.

Okt. 22-én, péntek délután indultunk. Az autóbuszban kézhez kaptam a csendes hétvége programját, melyet alaposan áttanulmányoztam. Ismerkedéssel, csoportépítő játékokkal, áhítattal és sok énekléssel végződött az első nap.

Második napon reggeli sétára került sor a Vekeritó partján. Az éneklés és zsoltárolvasás után elhangzott csendes hétvége fő témája: *A megszelídített nyelv*. Előadó ifj. Visky István, a fugyivásárhelyi lelkész volt. Az előadás számunkra igen izgalmas és tanulságos volt. Soha nem gondoltam arra, hogy a testünk kicsiny szerve, a nyelvünk, milyen fontos szerepet tölt be életünkben (néha haragos, néha szelíd). A tudósok szerint nagyon-nagyon sok energiát használ fel. Ha tudtam volna, hogy a sok beszéd

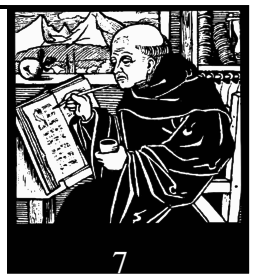

mennyire öregít, és milyen sok ráncot csal arcomra – ami az előadásból kiderült – lehet, hogy meggondoltam volna, hogy miért beszélek, csak, hogy szóljon a szám?

A nyelvecskénk bizony sokszor tüzes nyílként hat másokra. Nem is gondolunk rá, hogy mennyire tudunk bántani vele.

Ez a kis nyelv az egyetlen szervünk, amely belülről, szívünkből kifelé ontja érzelmeinket. Jakab apostol levele is figyelmeztet erre: „ha valaki vallásosnak látszik, de nem zabolázza meg a nyelvét, megcsalja a maga szívét, annak hiábavaló a vallásossága, azért legyen minden ember gyors a hallásra és késedelmes a szólásra."

A feldolgozott téma rávilágított arra, hogy mennyire fontos megzabolázni, megpuhítani nyelvünket, mert tud az szépen is, simogatóan is szólni.

Kiscsoportban folytattuk a téma feldolgozását, megpróbáltuk a hallgatást is, ami többé kevésbé sikerült is. Meggyőződésem az, hogy nagy hatással volt ránk ez a téma.

Debrecenben az Árpád téri gyülekezetben tettünk látogatást, melyet volt gyülekezeti tagunk, Bálint Ágnes szervezett meg. Veres János lelkipásztor és a helyi gyülekezet néhány tagja nagy szeretettel fogadott. Megismertük a templom szépségét, építkezési stílusait. A gyülekezet életéről rövid beszámolók útján vettünk tudomást, melyek nagyon érdekesek voltak: bábjáték csoport, reggeli nőszövetségi Biblia óra, ifjúsági Biblia óra, stb. A látogatás szeretetvendégséggel végződött.

Vacsora után az „Alpha kurzus" bemutatása, majd az „Ádám almái" című film megtekintésére került sor. Egészen lenyűgöző volt, és úgy láttam, a film után következő vita elég élénk volt. Nem sokan siettek lefeküdni. Szerintem a film eszmei mondanivalója: kitartás a hitben, mert az Isten szeretete meghozza a maga gyümölcsét, akkor is, ha Ádám, a negatív szereplő, küzd és harcol az igazáért. Ezt a filmet bizonyára sokan megnéznék még egyszer, és biztos, akkor jobban kivilágosodna bennünk az Isten szeretete és gondviselése az emberek iránt.

Vasárnap reggeli után kiscsoportokban folytatódott az imaóra, megszelídített nyelvért könyörögtünk. Megdöbbentem, hogy mennyire nagy hatással volt ránk a nyelvünkről szóló téma. Úgy éreztem, az egyéni hangos imádkozásból nagyon világossá vált, mennyire fontos ügyelni és meggondolni, mi is jön ki a szánkból, mivel az emberekben minden bizonnyal ez a jó tulajdonság is megvan. Ezt gyakorolva sikerül megszelídíteni nyelvünket.

Az istentiszteleten igét hirdetett dr. Kiss Jenő teológiai tanár. A süket-néma ember meggyógyításáról szólt. Jézus csodálatos terápiát alkalmazott, és kezdett helyesen, azaz rendeltetésének megfelelően beszélni. Ebben pedig jelen van az Istent dicsőítő beszéd is.

A hazafelé utazás is nagyon jól sikerült. Egy bevásárlási központba is betekintettünk. Igaz, hogy eléggé rövid időre, mivelhogy egyesek nagyon igyekeztünk hazafelé, a CFR meccset megnézni, és milyen jó, hogy ez is sikerült.

Számomra építő és hasznos volt ez a csendes hétvégi kirándulás. Javaslom, a kedves olvasók is próbálják ki. Úgy gondolom, nem fognak csalódni.

Máté Gyuri bácsi

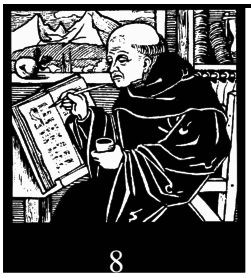

Felújítási munkálatok és további tervek gyülekezetünkben

A nyár folyamán megtörtént az óvodát kiszolgáló mellékhelyiség felújítása. A mintegy 20 óvodás kisgyermeket az új tanév kezdetén már gyermekméretűvé alakított, színes csempével borított és hangulatos mellékhelyiség várta. Anyagilag ennek nagy részét a radebeuli testvérgyülekezet céladományából fedezhettük. Hála legyen ezért Istennek.

Évekkel ezelőtt elkezdtük már a templom nyílászáróinak felújítását. A templom bejárati ajtói ekként már elkészülhettek. Következő lépésként szeretnénk a templom alagsori fémablakait fakeretes, több fényt beengedő és hőszigeteléssel ellátott ablakokra lecserélni. Első menetben az óvoda és a konyha, valamint a mellékhelyiségek ablakaira gondolunk, ahol ezeket a helyiségeket naponta fűtjük. Ezt követően folytatnánk a munkát a két másik alagsori terem nyílászáróival is.

Ugyanakkor azt is tervezzük, hogy a gyülekezetet kiszolgáló másik mellékhelyiség tömbjét is felújítsuk, a szükségnek megfelelővé alakítva. Szeretettel kérjük testvéreinket, hogy lehetőségeikhez mérten járuljanak hozzá ezen munkálatok kivitelezéséhez, és rendkívüli adomány formájában támogassák a megnevezett célkitűzéseket.

Az elmúlt hetekben a polgármesteri hivatal kibocsátotta az idősgondozó otthon manzárdosítására vonatkozó kérelmünk építési engedélyét. Jelen beavatkozás által az idősgondozó otthon előírásoknak megfelelő működtetését biztosító helyiségek kialakítását kívánjuk elérni. Időközben ez a munkálat is megkezdődött. Kérjük az Urat, hogy ebben is legyen mihozzánk kegyelmes, és hadd nyerhessünk jó előmenetelt.

K.A.

Luther Márton 95 tétel kihirdetése

1517. október 31-e előtt Luther már többször is prédikált a búcsúcédulák kereskedelme ellen. De ezen a napon – miután a búcsúcédula instrukcióját elolvasta – írt egy levelet egyházi feletteseinek. Abban reménykedett, hogy a nézeteltéréseket és visszaéléseket megszüntetik. A levélhez csatolta 95 Tételét, melyet disputájának alapjául szánt.
Az, hogy Luther ezen a bizonyos napon a tételeit hangos kalapácsütésekkel valóban kiszegezte-e a wittenbergi vártemplom ajtajára, kérdéses, de legenda szól erről is.

Forrás: www.lutheran.hu

Luther első 5 tétele

1. Mikor Urunk és Mesterünk azt mondta: „Térjetek meg!” – azt akarta, hogy a hívek egész élete bűnbánatra térés legyen (Mt 4,17).
2. Ezt az igét nem vonatkoztathatjuk a bűnbánat szentségi gyakorlására, azaz a bűnvallásra és a jóvátételre, ami a papok közreműködésével történik.
3. De nem is vonatkoztathatjuk kizárólag csak a belső bűnbánatra, mert a szív töredelme mit sem ér, ha nem hozza magával külsőleg a bűnös mivoltunk elleni sokoldalú halálos küzdelmet.
4. Ez a gyötrődő küzdelem tehát mindaddig tart, míg az ember gyűlöli vétkes önmagát (ez az igazi belső bűnbánat), vagyis a mennyek országába való bemenetelig.
5. A pápa nem akar senkit mentesíteni és nem is mentesít a jóvátevő bűnhődéstől, hanem csak attól, amit saját illetékességében vagy az egyházi jogszabályok szerint maga rótt ki.